

Dole sa demokratijom

Govor kojim se brane svi slučajevi

Edmund Šonenberger
edmundus@eunet.rs
<http://swiss1.net/lftpdemokratie/>

Za Natašu, Danu, Nanu i Kajju

Visiflu, 1986

Predgovor

Svakoga dana odlazim u sud, gde biste rekli da duvaju vetrovi slobode, pravde i demokratije. Ali ja tamo ne vidim demokratiju, niti slušam o slobodi, opet ja sam advokat, a izgubio sam veru u pravdu.

Kako se čovek može izboriti sa svim tim?

Pišući odbranu za sve slučajeve! To me spašava od žučne rasprave sa sudijama, bilo da uobičajena kritika u ovom mom prigovoru ima veze sa slučajem ili ne. Ja prosto predam ovaj govor i pošto čitaoce pogodim kao grom, oslobađam nežno svoje klijente neprijatne klopke u koju su upali.

Ako me neko želi pravno goniti, evo svima dostupnog primerka: moj govor kojim se brane svi slučajevi.

Da li narod vlada?

Najuspelija prevara u istoriji čovečanstva je predstavljanje zapadnih zemalja kao zemalja kojima upravlja narod. Po receptu reklama za Koka-Kolu, mediji svakog dana dosađuju: „Sloboda, demokratija i pravna država“. Krajnje je vreme da se ova laž raskrinka.

Pogledaćemo izbliza državu koja je očito najstarija po demokratičnosti u okolini - Švajcarsku. Videćemo zemljišta koja se smanjuju i naselja koja pucaju po šavovima. Od sto ljudi samo pet još uvek radi na farmi. Ostali životare u velikim gradovima ili u nekoj drugoj pretrpanoj sredini.

Da li je narod doprineo ovom razvoju?

Ne, nije!

U Srcu Švajcarske nalazi se Cirihi. Prošetaćemo ovim kosmopolitskim gradom. Šta uočavamo?

Fabniku za fabrikom, prodavnicu za prodavnicom, poslovni centar za poslovnim centrom, robnu kuću za robnom kućom, jedno za drugim nižu se mesta gde možete potrošiti novac, vidimo ulicu za ulicom, soliter za soliterom. Čini se da ljudi tu zuje 24 časa na dan. U špicu, mase ljudi se sjure poput lavine na ulicu. Iz solitera na posao, sa posla na mesta razonode i nazad u soliter. S vremena na vreme, ovi ljudi okupiraju Evropske plaže ili slična odredišta.

Da li ljudi vladaju svojim svakodnevnim životom?

Ne, ne vladaju!

Zamišljam Cirihi pre nekih sto godina: tamo gde Limat napušta jezero, sa obe strane reke poređano po nekoliko kuća, jedne od njih skromne, druge ugledne i još u ono vreme zidane u visokom stilu. Zvone zvona visokih crkvenih tornjeva i njihov zvuk se razleže preko okolnih polja i livada. Južno odatle je Volishofen, a severno, smešten u Glatalu je Sebah. Nekada su to bile uspavane male varošice čiji su stanovnici na pijačne dane pešačili po 10 kilometara tamo i nazad da bi prodali građanima svoje proizvode.

Na pola puta do Sebahe je Orlikon, u to vreme isto uspavana varošica. Danas on uživa svetsku slavu, topovi su njegov brend. Sada tamo više nema farmera. Šta se dogodilo?

Jednog dana jedan gospodin se prošetao kroz polja Orlikona. U glavi je imao plan, plan koji je sam skovao. U svakom slučaju nije pitao narod preko referenduma. Brzo je sa farmerima našao zajednički jezik i polja su uskoro promenila vlasnika. Taj gospodin je unajmio radnike koji su prvo napravili barake da bi se kasnije pozabavili većim poduhvatom pod njegovim rukovodstvom: građenjem fabrike. Niti je narod glasao za izgradnju, niti za to šta će i koliko fabrika proizvoditi.

Ali, jedna fabrika nije bila dovoljna. Negde se iz zemlje morala vaditi sirovina i prevoziti na obradu, te da se ritam rada mašina u proizvodnji ne bi remetio. Krajnji proizvod je, na drugoj strani, kroz mnoge kanale stizao do mesta prodaje, a odatle do kupaca.

Onaj gospodin je iščupao iz polja i njiva Orlikona: rudnik, vidove transporta, fabriku, prodavnice i naravno ceo aparat poslovača koji će koordinirati proizvodnju i prodaju. Za radnike su izgrađene stambene zgrade u blizini. Švamendingen i Afoltern su se iznenada probudili poput Uspavane Lepotice, i dok dlanom o dlan, Volishofen i Sebah je progutao grad.

Gospodin i njegovi istomišljenici nisu lako odustajali. Opet bez referenduma, cela Švajcarska se pretvorila u Orlikone i Švamendingene.

Otpadne vode iz fabrika truju reke, kanalizacija iz stambenih radničkih blokova se prelijeva, a vozila koja proizvode vlasnici fabrika zagušuju puteve. Smrad i buka zagađuju okolinu.

Iznenada, počeo se raspisuje razni referendumima. „Da li odobravate kredit za proširenje puta koji povezuje Švamendingen i Orlikon?“ „Da li se slažete da se u Glatalu izgradi pogon za obradu kanalizacijskih voda?“ „Da li želite pogon za spaljivanje đubreta u Aubriku blizu Švamendingena?“ „Da li ste za sistem autoputeva u Švajcarskoj?“ „Da li se slažete da se izgradi nuklearni pogon da bi se obezbedio izvor energije?“ „Da li ste za preduzimanje bezbedonosnih mera u cilju zaštite životne sredine?“

Vladavina naroda može da počne.

Može, nad gomilom sranja!

Pošto su gospodar poretka i njemu slični sami stvorili čudovište zvano Švajcarska, industrijsko-tehnološki visoko razvijenu tvorevinu, odjednom je narod dovoljno sposoban da se nosi sa posledicama.

Ljudi sad stalno moraju da rove zemlju da bi izgradili „infrastrukturu“-eufemizam za vodovodni sistem, energetski sistem, žice za komunikacioni sistem i kanalizaciju. Moraju se graditi putevi i železnica da bi radnici mogli stići tačno na vreme na posao, i da se roba može slati tamo i amo do kupaca. Ne zaboravimo đubre koje se mora vući na deponije.

Obrazovanje takođe spada u narodne odgovornosti. O svom trošku obrazuje se masa radnika, hiljade vrsta struka koje će gospodaru trebati za posao. Narod će nositi njegovu poštu i isporučivati sam sebi račune, kao i opomene za uplatu, zatim reklamne listiće koje sam gospodar šalje. Ako neko ne želi da plati, narod će poslati uterivača dugova da naplati.

Narod stražari nad posedom gospodara i nemilosrdno progoni one koji pokušavaju ući u njegove vile i palate i okoristiti se o njegovo bogatstvo. Stvorene su i brojne institucije u kojima su zatvoreni i mučeni oni koji se bune ili oni koji nemaju dovoljno moći da se hrabro i odlučno brane od diktatora.

Narod daje i poreznike koji sakupljaju takse i poreze za održavanje „infrastrukture“. Sam gospodar lično izbegava plaćanje poreza tako što se prebacio na strane poreske sisteme „iz snova“.

Narod plaća penzije porodicama poginulih na poslu ili u saobraćajnim nesrećama. Narodna su briga i oni koji su preživeli kao bogalji.

Poslovni poduhvati gospodara su rezultirali cepanjem porodica. Stari ljudi su na očigled svih gurnuti u stranu. Narod plaća službe koje brinu o njima. Ko snosi teret zdravstvenog osiguranja? Narod! Njegova su odgovornost i sve ostale službe.

Ključna stvar je da odluke o obrtu kapitala, koji zahteva moderan život, donosi tajno sam gospodar iza zatvorenih vrata. On ne voli da neko bulji. Narodna sposobnost je ograničena na strpljivo čekanje odluka ispred vrata i potom njihovo tačno izvršavanje.

Gospodar sve vreme vredno zgrće novac-izvor svoje moći. Milioni za milionima, bezmalo bilioni. Uskoro će biti trilioni. On ne samo da gomila zlato iz prethodnih godina, ne, on je već pretvorio i svako parče zemlje, sve rudnike, svu pokretnu i nepokretnu imovinu, u zlato, kasa svake službe se sliva u njegovu. Čak i voda ima svoju cenu. Nagoveštava se i porez na vazduh.

Moć gospodara se prostire neverovatno široko. Za pridobijanje naroda isti plan uvek pali: neki novi proizvod ili neki drugi poslovni mamac će se pojaviti na tržištu. Reklamom će se prenaslasi kvaliteti istog, dok će se mane naravno prećutati. Mase ljudi neće odoleti. Poput mrava nagrnuće u tržišne centre. Pre samo pola veka na policama u prodavnici bilo je svega nekoliko desetina artikala koji su bili više nego dovoljni za život. Sada to moraju biti milioni preskupih artikala, kvalitetno i šljašteće upakovanih da bi namamili kupce. Narod kupuje ove stvari, iskoristi i izbacij napolje kao smeće. Ovo je glavna odlika našeg doba koje kreira vladar iz senke.

Kako naterati ljude da rade? Metoda je veoma jednostavna: lažete ih o bogatstvu i lagodnom životu i jednom mesečno im uručite bednu platu. Svaki naredni mesec im izmamite na isti način. Ova igra se nastavlja iz meseca u mesec, iz godine u godinu i tako celog života. Ništa tako jasno ne govori o „suverenitetu“ kao način na koji se obmanjuje „suvereni građanin“.

Da li narod upravlja?

Apsolutno ne!

Demokratija nije upravljanje odabrane grupe ljudi koja svojim samostalnim odlukama oblikuje život drugih. Demokratija nije kada narod služi toj odabranoj nekolicini, a dozvoljeno mu je da odlučuje samo o nebitnim ili sporednim stvarima.

Svako ko pokušava da mi predstavi Švajcarsku kao demokratsku državu nazivam lažovom i varalicom.

Dole sa demokratijom!

Ali narod je sam izglasao ovaj demokratski Ustav!

Nije lako iscenirati sveobuhvatnu laž i treba biti više nego bistar pa ne nasesti na nju. Ali kada se klupko jednom počne odmotavati nije potrebna magija da se razotkriju intrige.

Kako su onda promoteri zapadnjačkih „demokratija“ uspjeli da navuku koprenu na oči ljudima te su ostali slepi?

Jednostavno, trikom!

Predstavili su narodu poduži Ustav u kome su prošvercovali Trojanskog konja: tu su se našle sloboda poslovanja, sloboda trgovine i sloboda posedovanja. Praktično se Ustav licemerno kitio rečju „sloboda“, te su se pored ovih našle i sloboda govora, sloboda veroispovesti, sloboda okupljanja, itd. Naravno, oni koji su pisali Ustav su znali da njihova „sloboda“ potpuno pobija sve druge elemente inače demokratskog Ustava. Jer, već onda, oni i samo oni su čvrsto držali u rukama moć (novac, proizvodnju, trgovinske veze, itd). Nisu imali čega da se plaše od naroda, od onih koji nemaju ništa.

Njhov se račun naravno isplatio. Sa svojim „slobodama“ bili su u stanju da rade šta hoće i da sve okrenu naopako.

Suverenitet Švajcaraca je postojan kao vodeni mehur, jer po definiciji jedino onaj koji kontroliše sve vidove moći može se nazvati suvereni građanin. Posrednik koji nesumnjivo vlada svetom i sve pokreće je novac. Precizan pregled Ustava otvoreno svedoči da narod, koji se karakteriše kao „suveren“, nema ogromno bogatstvo koje je zgomilao od postanja. Ne, preimućstvo da raspolaže astronomskim sumama ostaje isključivo u rukama male ali odabrane grupe ljudi.

Ne gledajući samo na činjenice, već i sa stanovišta Ustava, Švajcarska je bez sumnje uređena kao diktatura bogatih - savršeni primer plutokratije. Bedna nacija prosjaka stražari oko prestola, prevarena i porobljena od strane gospodara koji je odavno otperjao sa blagom!

„Da li ste za to da damo odabranoj grupi, koja ima svu moć, toliko slobode da može da vam okrene život naglavačke ako njena moć bude došla u pitanje?“ To bi pitanje trebalo postaviti narodu.

Samo bi lud čovek pristao na ovo ili možda neko ko je već duboko zaglibio u zavisnost i povlastice kod gospodara.

**Ali demokratija bi trebalo
da garantuje da se Ustav može
promeniti kada i kako narod hoće!**

Ne poričem da su Ustavi zapadnih zemalja bazirani na demokratskim idejama, tj. moguće ih je korigovati. To je upravo ona koprena koja se navlači narodu na oči!

Ove „demokratske“ ideje mogu prevariti samo budalu koja ne skreće dok ne lupi glavom.

Zamislite Ustav, u kome je narod dao glas svemoćnom i sveposedujućem kralju, a koji kaže da ga možete promeniti kad god želite. Zar je to demokratija? Sigurno ne, već vladavina svemoćnog kralja! U tom slučaju, govorimo o monarhiji.

Kao što znamo, dozvoliti manjini, koja ima sva sredstva i moć, da upravlja kako hoće, se zove plutokratija. I to je tako, imalo ustavnih stavki o promenama ili ne.

Monarhija ili plutokratija će se pretvoriti u demokratiju samo onda kad narod uz pomoć ustavnih promena zbací kralja ili plutokrate, ne samo na papiru, već kad istinski preuzme vlast. Bez toga, sve ostaje isto.

Švajcarska je ovo već isprobala. Pre nekoliko godina narodu se pružila šansa da se po Ustavu može umešati minimalno u poslovne odluke onih koji vladaju. Rezultati referenduma nisu promenili ništa.

Razlozi su očigledni. Narod koji je ceo vek bio žrtva manipulacije i pritiska, pokazao se kao nesposoban da ikad primi vlast! Dovoljno je bilo da gospodari zloslutno predoče mogućnost haosa koji će nastati ako im se ne dozvoli dalje upravljanje. Na kraju krajeva, uloge su već podeljene: od visokih funkcionera do direktora pa sve do malog pandura koji može da preti i tuče građane bez straha da će njemu sudska vrana izvaditi oči.

Ako bi se vrh poljuljao prilikom promena u odlučivanju, ni samo dno više ne bi bilo sigurno. Ne bi bili ugroženi samo vladari, već cela piramida zasnovana na strogom poretku hijerarhije.

Stoga, Švajcarska mora pogledati istini u oči: reorganizacija ka demokratiji i nije baš uspela. Slobode poslovanja, trgovine i posedovanja još uvek su na vlasti. Plutokrate su uspele da se nametnu.

Ali ljudi mogu da izabiraju u parlament svoje predstavnike!

Samo naivan čovek može da poveruje u to. Kao što putem izbora jedan Hitler može doći na vlast, tako svako može odskočiti u Parlament. Kao što je to zgodno rekao onaj pokojni stručnjak za reklamu: „Dajte mi milion i ja ću vam stvoriti Švajcarsku Saveznu Vladu od vreće krompira!“

Novac okreće svet. Jedan mališan može novčićem da usmeri ruku prodavačice u kiosku ka polici sa žvakama. Niko ne spori da ljudi stoje iza svega, ali oni ljudi koji poseduju novac.

Nema ništa lakše nego prodati narodu svoje sopstvene predstavnike kao bilo koji drugi proizvod i zagarantovati sebi sigurnu većinu.

Čak i potisnute manjine nemaju ništa protiv njih jer odaju utisak demokratije i stabilnosti.

Osim toga, parlament ili vlada uglavnom igraju sporedne uloge.

**Ali u Ustavu se kaže da svi bez
izuzetka imaju ista prava.
Stoga svi imaju šansu.
To je demokratija!**

Nemojte me zasmijavati!

Uzmimo gospodina X, koji poseduje bilion, i emancipovanog gospodina Y, koji nema ništa. Obojica počinju da posluju. Gospodin X odlazi u banku i bez ikakve smetnje uzima kredit od još jednog biliona sa kamatom od 5%. On nalazi sledbenike koji mu obezbeđuju posebno tržište. Sagrađe fabriku i za tren oka kasa se počinje puniti, uz 10% na sav uloženi kapital. On zadržava 10% za svoj bilion i 5% za pozajmljeni. Preostalih 5% isplaćuje banci koja koristi taj novac da privuče gomilu sitnih dužnika. Kapital gospodina X se već popeo na bilion i 150 miliona.

Hajde da se vratimo dobrodušnom gospodinu Y. On takođe traži zajam od banke. „Ulažete ništa, dobijate ništa“, dočekuju ga ovim lakonskim odgovorom. Bez obzira, on nastavlja da vredno radi. Posle izvesnog broja godina i mnogo truda postiže skroman uspeh. Jedan milion može nazvati svojim. Gospodin X je do tad naravno udvostručio svoj bilion i vratio banci dug.

Obojica nastavljaju da rade. Posao ide uz uobičajeni profit od 10%, tako da na kraju godine gospodin X ima preko 2 biliona i 200 miliona. U toj trci gospodin Y bespomoćno hramlje za njim sa svojih 1 milion i 100 hiljada. Jedina mu je šansa da bude agresivniji od gospodina X.

Užasne materijalne razlike su već postojale kada su kovani ustavi. Tako da je demokratija u startu onemogućena.

Da, ali zar želite uslove kao u Rusiji?

Poslednji keč u rukavu gospodina X! Kad ga čujem da to kaže, odmah ga zamišljam u Rusiji kao kod kuće. Siguran sam da bi se on i tamo ubrojao u vladare i govorio bi ruskim kritičarima o zlu kapitalizma.

I na kraju, tako je!

Ono što mi osuđujemo kod Rusa dešava se isto na zapadu, samo pažljivije skriveno. Slučajevi gaženja ljudskih prava se samo nižu.

Kod nas se rat vodi i za vreme mira: bitku vode čuvari i kršiocci reda. Smrtonosne rane, mučenja, zverska prebijanja i slične stvari

su svakodnevnne pojave. Mogu ovo da tvrdim jer sam to video svojim očima i ne moram se pozivati na reči pokojnog profesora prava Petera Nola koji je poredio krivični sud u Cirihu sa Turskim fašističkim vojnim sudom.

Mislim, takođe, i na svakodnevnu klanicu po ulicama i mestima rada. Svako ko seda za volan (uključujući i one koji su zaduženi za opasne poslove) zna i suviše dobro da greše i ljudi i mašine. Zna da i on i drugi učesnici u saobraćaju mogu posatati nemarni ili da tehnika može zakazati. Isto tako zna da starci i deca često prelaze ulicu vrlo nepažljivo. Svaki put kad upali motor svog opasnog vozila mora da očekuje najgore. On prihvata ovo. To se zove potencijalna namera, što je isto što i namera. Ako bi neko poginuo to bi bilo ubisto s predumišljajem.

Samo zamislite paniku među proizvođačima automobila, kada bi neki sudija merio slučajeve ovom jedinom pravom merom. Niko ne bi više smeo da vozi jer bi to bilo ubistvo iz nehata ili planirano ubistvo i stoga krivično delo. Velika profitabilna industrija bi se samo ugasila!

Sudije, i sami vozači, pretenduju da optuže osobu samo za ubisvo iz nehata. Znači, dozvoljava se dalji pokolj žrtava na putu. Dakle, na zadovoljstvo velikih industrijalaca, izvestan broj ljudi potpisuje u ugovorima sopstvenu presudu na smrt.

Prisećam se lokalnih psihijatrijskih bolnica. Pre nekoliko godina uspeo sam uz veliki trud da oslobodim jednog čoveka koji je tamo boravio više od 20 godina podvrgnut svakodnevnim „terapijama“ neurotoksičnim supstancama. Morao je trpeti užasnu sudbinu, poput onog poznatog Rusa koji je prognan u čovečnije okruženje i koga zapadna propaganda proziva da bi skrenula pažnju sa sopstvenog prljavog veša.

Molim vas, ostavite se Rusa. Posle provedenih više od godinu dana u komunističkim zemljama, mogu slobodno da kažem da istok nije bolji od zapada i obratno.

Još da dodam: proveo sam i 9 meseci u Africi. Osećao sam se kao da odlazim iz lošeg u gore, putujući iz Švajcarske u tropsku Afriku. Međutim, po povratku u Švajcarsku, izoštrenijeg oka, osećao sam se kao da sam pao sa konja na magarca.

Dole sa ustavnom državom!

U svojoj profesiji kao akvokat imao sam priliku da sedim prekoputa klijenata i slušam njihove probleme, koje obično izazivaju plutokrate. Da bih postigao dogovor često dolazim u dodir sa protivnikom - kod poslovnih nesuglasica obično je to neki podređeni vlasnika fabrike. Ukoliko ne uspemo da se dogovorimo, slučaj često dospe na sud. Kod kriminalnih radnji - moja specijalnost - obavezno zahtevanje kazne za optuženog neminovno znači borbu na sudu.

Tamo se „pravda“ zadovoljava i to je prevara ne manja od one sa demokratijom.

Zamislimo da je gospodin Provalnik uspeo da pronade ulaz do odaja gospodina X. Ovog gospodina smo već upoznali. Njegovo bogatstvo se u međuvremenu uvećalo - imajte u vidu kamatu na kamatu i nepredviđene dobiti od ulaganja - na 2,5 biliona.

Gospodin Provalnik se rado poslužio i uzeo 10 hiljada. Ali, sreća mu se nije dugo smešila. Usred velikog slavlja sa prijateljima u kafani, policija ga hapsi i stavlja iza rešetaka. Da bi ga pustili, on odmah priznaje, zatim traži mene i najmi me kao svog branioca.

Zbog neverovatne aljkavosti tužioca, koju niko nije primetio, dva različita suda su dobila izveštaj o optužnici sa svim propratnim kopijama o slučaju. Jedan od tih sudova - i tu se sreća ponovo smeši mom klijentu - sastavljen je od tri levičarske POCH sudije, a drugi od tri desničarske SVP sudije.

Pomalo zbunjeni, uskoro smo pozvani na dva različita glavna suđenja. Istražili smo zašto, otkrili grešku i prećutali.

Našli smo se u sudnicama ubrzo, jedan za drugim danom. Po već uvežbanom scenariju tražili smo oslobođenje od optužbe oba puta. Jedini dokaz protiv mog klijenta bilo je njegovo priznanje, koje on povlači i u jednom i u drugom slučaju. Presuda će nam biti poslata u pismenoj formi - tako nam je rečeno.

Napuštamo sudnicu sa nestašnim osmejkom na licu, jer već znamo šta sledi. POCH sudije se naravno energično protive načinu zarađivanja gospodina X i, smatrajući njega najvećim lopovom, pokazuju simpatije prema mom klijentu. Sa druge strane, za SVP sudije moj klijent je taj koji je lopov, a gospodin X je uvaženi građanin. Presuda je odrazila njihove stavove: levičari nalaze da moj klijent nije kriv i njegovo povlačenje priznanja je uvaženo. Desničari ga proglašavaju krivim i povlačenje priznanja se ne uvažava.

Ne morate čitati Tuholskog i njegov prikaz nemačkog pravosuđa, koje osuđuje mnogo više levičare na smrt nego desničare, da biste shvatili da su moje pretpostavke, ne računajući aljkavost u ovom slučaju, bile zaista tačne.

Ovde se može postaviti pitanje kako to da sudovi niže i više nadležnosti mogu drugačije da sude o istim činjenicama jednog slučaja. Ovakvih primera ima koliko hoćete.

Zahvaljujući njima prevara se otkriva. I desničarske i levičarske sudije, niži i viši nivo nadležnosti, oba puta ispred sebe imaju isti zakon. Shodno tome, trebalo bi da izgovore istu presudu, kada se već radi o istim činjenicama jednog slučaja.

Slučaj je isti, zakon je isti, ali su presude različite??? Lako je odgonetnuti. Sudije su različite!

Nijedna od ovih presuda ne izražava pravdu, već samo različito mišljenje sudija. Što se više razlikuju njihova moralna shvatanja i pogledi na svet, to su različiti i presude.

Da bi se ovo sprečilo, postoje stroge selekcije u pravosudnom sistemu, zahvaljujući kojima se mišljenja ne razilaze baš toliko. Primeri poput onog nemačkog okružnog sudije (moje poštovanje!) koji je zloglasno određivao samo minimum kazne dok nije otpušten, ne mogu se uzeti za standard.

Ako ostavimo po strani laži o pravosudnom sistemu, bez pogovora ćemo naleteti na priču o moći. Oni koji je poseduju, ne samo da određuju kako će izgledati pravda, već i druge dve državne vlasti zapadnih plutokratija. Svi znamo za rasprave u parlamentu: POCH i družina hoće ovo, dok SVP i kompanija hoće ono. SVP ionako ima većinu glasova pa se svaki put unapred zna da će pobediti. Ovo nema veze sa pravdom, već samo sa moći.

Dole i sa ustavnom državom!

Ukoliko još hoćemo ukratko da predstavimo vezu između „naroda i države“, shvatićemo da narod ustvari čisti govna za vladarima, a sama vlast organizuje i tera na čišćenje.

Privilegije bogatih; dužnosti naivnih.

Do sad smo već zavoleli gospodina X, pa ćemo ga pozvati da se još malo druži s nama. Poznato nam je njegovo bogatstvo. Uzgred, ove godine u knjigama je zabeležen profit od 250 miliona. Neko mu izgleda duguje poveću sumu novca!

Vratićemo se na to.

Gospodin X je predao staranje o svom carstvu petorici lukavih i ambicioznih ljudi koji čine Upravni odbor, a na mesto njihovog predsednika postavio je istaknutog, energičnog i sumnjivog starijeg rukovodioca. Ovaj tim, ukrašen svim mogućim menadžerskim sposobnostima, vodi ovaj ceo šou tako dobro, da se vlasnik samo mora pojaviti na redovnom godišnjem zasedanju i proveriti da li četvrt biliona zaista leže na račun.

Zaista leže...

Gospodar svoje vreme lako i slobodno raspoređuje. Živi u predivnoj palati, putuje po celom svetu i zaista zna da živi život - pravi bon vivant! Kada mora da plati račun, samo izvuče pištolj - ups, pardon - htetoh reći čekovnu knjižicu. Čekovi naravno svi imaju pokriće.

Malo smo se već zamorili od „napretka“ monsinjora X. Vratimo se prosečnim građanima. Učtivo ćemo jednog od njih nazvati gospodin Z, ili samo Z. On živi u soliteru u Švamendingenu, a radi u fabrici u Orlikonu. Stan gospodina Z ima sve udobnosti. Skoro je staru kuhinju i staro kupatilo zamenio najnovijim. Posle toga je naleteo na poštara i dok se, jadnik, nadao ljubavnom pismu, shvatio je da je u pitanju povećanje stanarine.

U relativno malu dnevnu sobu uspeo je da uglavi impresivne zidne police, garnituru nameštaja, TV naravno, i pored toga nešto blještavo, ne razumem se baš najbolje, ali mislim da je u pitanju muzički stub. Bezbroy malih lampica juri, treperi i žmiga u svim mogućim bojama. Iz pristojnosti nećemo zavirivati u njegovu spavaću sobu. Verovatno je u redu. Umesto toga, brzo ćemo ispitati i ostale prostorije koje on deli sa ostalim stanarima zgrade: stepenište i vešernicu.

Gospodina Z jednostavno nisu zvali kada je zgrada projektovana.

To što se drugi stanovi ne razlikuju od njegovog, njemu izgleda ne smeta. „Vidi, vidi, jednakost u pravima je stvarno postignuta“, neki put sebi progunđa.

Kola koja s ljubavlju čisti svake subote, drži parkirana na ulici. Ne treba posebno naglašavati da su kupljena na rate kao i svo već pomenuto pokušstvo.

Rano ujutro - dok se još nije razbudio - reklamni spotovi i svakakvo brbljanje mu bombarduju sluh. „Aha, vreme je“, pomisli. Bez daljnjeg, brzo hvata autobus i uspeva da stigne na vreme na posao u Orlikon.

Gospodin Z radi na traci, a pošta je ona već u pokretu, on treba samo da se uključi. Odmah upada u posao. Prašnjavo je i bučno, ali navikao je već. Pauza za ručak, zvonu, odjava sa posla i autobus nazad - eto ga opet u stanu.

Malo skreće sa puta do pošte gde čeka u redu da plati račune. Njegova plata ih baš i ne pokriva. „Nadam se da će biti povišice za Božić“, misli se. On naravno ne shvata da se novac iz pošte usmerava na račun gospodina X koji se penje već na treći bilion.

Pošto je malo utučen, Z uskače u kola i odlazi da prozui po tržišnom centru. Gleda ovo, gleda ono, i umesto da kupi video kasetu kao što je planirao, kupuje na otplatu - kompjuter. Prodavac ga ubeđuje da će pomoću kompjutera moći da postigne neverovatne stvari. Kod kuće, njegov pokušaj da ga upotrebi u reklamirane korisne svrhe se pretvorio u fijasko. Smešta aparat u zidnu policu, uz što manje buke - jer po kućnom redu - ne sme da uznemirava susede koji žive iza „papirnatog“ zida. Ostatak večeri provodi ispred televizora posaden kao biljka. Ono što će se dešavati sledećeg dana i sledećih 49 sedmica, godinu za godinom, već znamo. One tri sedmice provodi na plaži koju smo već pominjali.

U Švajcarskoj imate par hiljada X-ova i nekoliko miliona Z-ova. X-ovi udružuju ogromni kapital koji mora donostiti sve veći prihod svake godine. Zadatak je mnogih Z-ova da stvore bilione na postojeće bilione za X-ove.

To je ludost!

To nema veze sa slobodom, demokratijom i ustavnom državom, nikakve veze.

Dole sa svim tim!

Šta nam je činiti?

Moramo se dobro pomučiti misleći zašto bogatima stvarno treba gnusna laž o demokratiji. Istorija nas uči da je vlast uvek bila u rukama tirana ili oligarha. Narod je jedino bio zadužen da nekad nekog skine s vlasti da bi došao drugi, koji će opet obavljati posao prethodnika.

Upravo se zbacivanja i plaše vlastodršci. Zbog toga se i kriju iza laži da moć nije zaista u njihovim rukama.

U stvari, pokazuju se vrlo glupi. Ne moraju da se kriju jer - demokratija je neostvariv ideal. Nije je nikad bilo, niti će je ikad biti. Lakše bi bilo kamili proći kroz iglene uši.

Otkako se zna, čovek je uvek bio isti. Ljudski mozak se nije povećavao. Sa istim gnevom su ljudi ulazili u rat, i kada bi se gnev stišao govorili su o miru. Čak i kada je društvenu piramidu potresala oluja, njen vrh je uvek ostajao gore.

Da je Švajcarska jedna od najstarijih demokratija je običan mit. Od njenog osnivanja uvek je bilo slobodnih i neslobodnih, Štaufaheri i Redinzi su uvek imali sluge. Vlasti su poslale kneževe u svim mogućim pravcima. Gradovi su pregazili seljake. Ja sam sedam godina živeo u unutrašnjosti Švajcarske, na selu. Tamo upravnička mesta ne zauzimaju demokrate, već lokalni kraljevi, ali su i oni nečije sluge. Čak i u starim kantonima oseća se vladavina gospodina X-a iz senke.

Da su plutokrate već u početku usadili u narodnu svest ovu vezu zavisnosti, ljudi bi im poslušno jeli iz ruke. Ništa ih tada ne bi zaustavilo na njihovom plutokratskom putu. Iskreno govoreći, kralj koji je izjavio: „Država, to sam ja“, je manje odvratn od današnjih šarlatana koji tvrde narodu: „Vlast ste vi“. Kukavičluk poslednjih zasenjuje navodnu veličinu njihove tvrdnje.

Ako neko pokuša da u istoriji čovečanstva pronađe smisao smene ratova i mira, uvek može da uoči krajnosti koje su im prethodile. Poštovani vladari nikad nisu imali razloga za strah.

Ovih dana je očigledna još jedna katastrofa koja se nadvila. Krajnost koja je uočljiva danas je narodna glupost da uprkos svemu predaju poslednju paru plutokratama i drskost ovih da ponovo ulože taj novac u svoje nove poslovne poduhvate. Spirala se okreće. Dažbine se sve više nameću narodu. Jedna mala varnica je dovoljna da ponovo zapali ceo svet. Šansa da se opamete oni nezajažljivi praktično ne postoji.

Šta je činiti čoveku koji niti je gospodar niti sluga, koji ne pripada ni plutokratama ni narodu? Da gleda do kraja ovu predstavu? Da zbriše? Da se buni? Da skloni glavu na sigurno? Da čeka pucanj ili bombu?

Da ostane svoj gospodar!

Ako preživimo, znaćemo da li smo se dobro savetovali.